

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΟΥ ΜΑΓΙΟΥ

ΤΩ: ΦΙΛΑΤΩ: ΜΟΙ ΑΝΕΩΙΩ:

Α. ΜΑΡΤΥΩΚΗ:

Φέрте μου ἄνθη νὰ διαλέξω,
Καὶ νὰ πλέξω

Τὸ στεφάνι τοῦ Μαγιοῦ,
Τὸ κεφάλι μου νὰ στέψω,
Καὶ νὰ κλέψω
Κὼν μίαν ἡμέραν τοῦ καιροῦ.

Νὰ χαρῶ, νὰ τραγουδήσω,
Νὰ σκιρτήσω,
Καὶ νὰ πῶ καὶ μίαν φορὰ
Γιὰ νὰ φύγουν ἀπ' ἐμπρός μου
Τ' ἄθλιου κόσμου
Γιὰ μίαν ἡμέραν τὰ κακά.

Λοιπὸν τ' ἄνθη φέрте, ἔλατε . . .
Πλὴν γελᾶτε
Γιατ' ἔχω ἄσπρη κεφαλὴ,
Γιατ' ἔχω ἄχρη τὸ στόμα,
Νεκρὸ τ' ὄμμα
Καὶ τὴν ὕψι σκυθρωπή.

Τί με τοῦτο; καὶ ἂν πλάκωνῃ
Πικρὸ χιόνι
Σκληροπάτητο βουνὸ,
Μὲς τὰ σπλάγχνα του τὰ μαῦρα
ἔχει λαῦρα,
Τρόμο, ἀντάρα, ἀναθρασμό.

Τὸ ποτάμι ἂν παγωμένο,
Πεθαμμένο
Φαίνεται εἰς τὴν θωριά,
Ἀπ' τὸν πάγο του ὑποκάτω
Πάει τρεχάτο
Εἰς τὴ θάλασσα κρυφά.

Ρόδα καὶ ἄνθη μυρισμένα
Καὶ γιὰ ἕνα
Λοιπὸν φέрте πολλὰ ὁμοῦ,

Γιὰ νὰ πάρω, νὰ διαλέξω,
Καὶ νὰ πλέξω
Τὸ στεφάνι τοῦ Μαγιοῦ.

Ἄχ! τί λέγω! ἡ νεότης πάει,
Μ' ἀπατάει
Γλυκὸς πόθος τῆς καρδιάς,
Ὁ ἀνθομύριστος ἀέρας
Τῆς ἡμέρας
Κ' αἱ ἐνθυμήσεις τῆς χαρᾶς.

Ἀλλὰ τ' ἄνθη εἶναι στολίδι,
Ποῦ τὸ δίδει
Εἰς καθ' ἄνθρωπον ἡ γῆ
Τῶχει ἡ ἀγάπη γιὰ σημεῖον,
Καὶ μνημεῖον
Σκληρᾶς λύπης ἡ ψυχὴ.

Καὶ ποῖος θάνατι νὰ γνωρίσῃ
Τί ἔχει ἡ φύσις
Μὲς τὰ φύλλα τῶν ἀνθῶν,
Ποῦ ἔχουν κρύφια, ποῦ ἔχουν γλώσσα
Ὡς τὰ τόσα
Ἄσπρα ποῦ ἔν τὸν οὐρανόν;

Λοιπὸν φέрте ἕνα μεγάλο,
Νὰ τὸ βάλω,
Κί ἂς μὴ πλέον ἀργοπορῶ,
Γιατὶ ἂν τῶρα δὲν τὸ φέρω,
Ἴσως ξέρω
Ἄν τοῦ χρόνου θὰ ἤμπορῶ;

Εὐτυχὴς ἂν ὅταν πλέον
Φῶς τ' ὥραϊον
Δὲν θὰ βλέπω τ' οὐρανοῦ,
Τὸ μνημ' ἄνθη θὰ μοῦ σπαίρνουν,
Θὰ μοῦ φέρνουν
Τὸ στεφάνι τοῦ Μαγιοῦ.

Κ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ.